

Евреинѣтъ умрѣ, и Стамать са грижааше да намѣри единъ свещеникъ за да погребѣ Аврама по христіанскытъ обычаи, защото ако извѣстѣше на Евреитѣ, сънищата му са разваляхъ.

Когато той отиваше да търси свещеникъ, вижда изведнажъ Гирджика и Евстатія.

Щомъ ги видѣ Стамать че вѣрвѣтъ заедно и са спрѣ. Той осѣщаше себе си незаможенъ да пристѣпни и извърши тѣзи голѣма работа. Външна една сила като че го тласна почти неволно, и той са спрѣ предъ Гирджика, който го изгледа втрещено.

Нѣколко минути Стамать останѣ безгласенъ съ очи впити въ Гирджика, който стоеше предъ него. Гирджикътъ като незнаеше какво да предположи и го помисли за изумѣлъ или пиянъ продума му весело:

— На добъръ часъ, юначино! каква е работата?

— Да ви кажѣ. Но извинѣте.

— Що е?

— Имамъ да ви обадѣ една тайна.

— Каква тайна. Кой си ты? попыта го Гирджикътъ отъ подозрѣніе.

— Азъ съмъ кафеѣжіята Стамать, извѣстенъ въ цѣлыя Галата. Ако съмъ честенъ чловѣкъ ще го видишъ и лесно ще го научишъ.

— Е! Сега?

— Искамъ да ми помогнешъ да извършѣ предпріятіето си за да открия едно нѣщо което ще ти довърѣжъ.

— Познавашъ ли ма?

— Не: но вѣрвамъ че сте честенъ чловѣкъ.

— Чудна идея! Какъ е възможно да познавашъ какво крие тука въ гърдытъ си, единъ чловѣкъ, съ когото първый пѣтъ правишъ познанство?

— Кажи каквото щешъ, но азъ са довървамъ на тебе.

— Да чуймы прочее какво ищешъ да кажешъ.